

N:o 57.

Ank. till Riksd. kansli den 6 maj 1907 kl. 3 e. m.

Utlåtande, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändrad lydelse af § 3 i förordningen den 24 juli 1903 angående skogsvårdsafgifter.

Genom en den 12 nästlidne april aflåten proposition, n:o 166, hvilken blifvit af båda kamrarne till lagutskottet hänvisad, har Kungl. Maj:t, under åberopande af propositionen bilagdt utdrag af statsrådsprotokollet öfver jordbruksärenden för samma dag, föreslagit Riksdagen att antaga följande förslag till

Förordning om ändrad lydelse af § 3 i förordningen den 24 juli 1903 angående skogsvårdsafgifter.

Häri genom förordnas, att § 3 i förordningen den 24 juli 1903 angående skogsvårdsafgifter skall erhålla följande ändrade lydelse:

Skogsvårdsafgift för vara, som till utlandet skeppas eller landvägen föres öfver gränsen, skall uppbäras af vederbörande tulltjänsteman i den ort, hvarifrån varan skeppas eller där den föres öfver gränsen, dock att, om utförseln sker å järnväg, uppbörden verkställles vid gränstationen. För vara, som genom flottning föres ur riket, upptages skogsvårdsafgiften af kronofogden i den ort, där varan i flottleden nedlägges. Afgifterna redovisas till statskontoret, om de uppburits af tullverkets tjänstemän, på tider, som af tullstyrelsen bestämmas, och, om de uppburits af kronofogde, genom Kungl. Maj:ts befallningshafvande

enligt de närmare föreskrifter, som meddelas af Kungl. Maj:t. Statskontoret har att enligt de af Kungl. Maj:t bestämda grunder årligen verkställa fördelningen af de influtna beloppen mellan landstingsområdena.

Denna förordning skall lända till efterrättelse genast efter utfärdandet.

I § 1 af förordningen den 24 juli 1903 angående skogsvårdsafgifter stadgas, att för trävaror och trämassa, som från landet utföras, skall erläggas skogsvårdsafgift efter vissa angifna grunder, men då hvarken i § 3 af samma förordning, som innehåller bestämmelser om, hvar och af hvem skogsvårdsavgifterna skola uppbäras, eller i kungörelsen af den 8 december 1904 angående uppbörd af skogsvårdsafgifter m. m. förutsättes annat, än att varan föres ut ur landet å järnväg eller medelst skeppning, har följden häraf blifvit den, att trävaror och trämassa, som på annat sätt utföras, undgå skogsvårdsafgift. Sannolikt har man vid åstadkommandet af lagstiftningen om skogsvårdsafgifter ansett den inkomst, som skulle tillföras staten genom uttagande af skogsvårdsafgifter äfven för varor, som med andra transportmedel än järnväg eller fartyg fördes ur riket, vara för obetydlig för att motsvara de anordningar och de kostnader, som kräfdes för skogsvårdsavgifternas uppbörd i dessa fall.

Nästlidet års Riksdag har emellertid på förslag af enskilda motionärer i skrifvelse till Kungl. Maj:t gjort framställning i ämnet. Utskottet vill erinra, hurusom Riksdagen därvid först och främst anmärkt, att den omständigheten, att svårigheter i vissa fall förefunnos i fråga om sättet för uppbörden af skogsvårdsafgifter, icke borde föranleda, att i dessa fall de föreskrifna avgifterna icke skulle utkrävas. Vidare har Riksdagen framhållit, att, enligt hvad som påvisades i de motioner, som föranledt Riksdagens skrifvelse, de skogsvårdsmedel, om hvilka det allmänna härigenom ginge miste, uppginge till ganska afsevärda belopp, hvilket förhållande icke heller kunde anses tillfredsställande. Riksdagen har därför ansett, att åtgärder borde vidtagas till afhjälpan af denna oegentlighet, och anhållit, att Kungl. Maj:t måtte efter verkställd erforderlig utredning

för Riksdagen framlägga förslag till sådant tillägg till förordningen angående skogsvårdsafgifter, att dylika afgifter blefve erlagda äfven för trävaror och trämassa, som utfördes från riket annorledes än genom skeppning eller å järnväg.

Med föranledande af Riksdagens berörda skrifvelse har Kungl. Maj:t låtit verkställa påkallad utredning i ämnet, för hvilken redogörelse lämnats i propositionen, hvarefter ifrågavarande författningsförslag blifvit inom jordbruksdepartementet utarbetadt och nu förelagdt Riksdagen till antagande.

Mot förslaget har utskottet icke funnit något att anmärka; och hemställer utskottet alltså,

att förevarande proposition må af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 6 maj 1907.

På lagutskottets vägnar:

C. A. SJÖCRONA.
